

# { אז נדברו }

פרשת תולדות תשפ"ג | לסדר: "כי הרחיב ד' לנו" | גליון מס': 582

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

ניתן לקבל את הגיליון בנקס  
באמצעות שיחת טלפון:

079-5319191

נודה להשתתפותכם

בהוצאות הגדולות!!!

בנקס: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא

(ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת

להחזר מס (ס' 46)

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי: 052-7683095

תודה מראש!!!

## זהו!!! הסוף לאפלייות!!! גם לי יש "סמארטפון"...

כן... הכל התחיל באיזה אסיפה פנימית של רבנים שזכיתי להיות נוכח שם... הרבנים ישבו סביב השלחן ואני כמובן עמדתי מאחוריהם יחד עם כל מיני עסקנים... ו... ותכל'ס... כולם החזיקו שם את המכשיר ... והסריטו!!! ורק אני עמדתי נבוך... הסתכלתי ימינה ושמאלה ואני מגלה שאני היחיד שנותרתי מאחור... הרגשתי נחית... אני גם!!! גם רוצה להחזיק משהו כזה גדול ולהסריט ולשלוט... מה... בטח כולם פה חושבים שאני כזה בודד ואין לי קבוצה ולא וואצפ ואין לי למי לשלוח... לא נעים ככה להרגיש... ואז!!! בספונטניות... בלי הרבה לחשוב... פתאום עשיתי מעשה נמהר ופזיז... פשוט חלצתי את הנעל שלי... תפסתי אותה ביד והתחלתי להסריט! כף הנעל הייתה לכיוון הרבנים... ו... ואני עומד ככה בשיא הבטחון עם יד מושטת ומסריטו!!!

משום מה... תוך דקה וחצי כל הסמארטפונים הוכנסו לכיס... ואז גם הסמארטפון שלי... גם הוא בסוף חזר לרגל שמאל שלי... **המסר יצא מאד מאד ברור!!! יותר מידי ברור!!!**

תאמין לי שאני בעצמי לא התכוונתי לזה... לא ידעתי עד כמה המסר הזה היה ברור וקליט...

**ומאז התחלתי להריץ את זה...** ואני מספר לך את זה בשביל שגם אתה תריץ את הרעיון הזה... כשאני נמצא באיזה מעמד תורני או בבית מדרש וכדו... מקום שלא מתאים כאן להוציא סמארטפון... ובכל זאת אנשים מוציאים אותו בחוסר רגישות ומתחילים להסריט לך... אני לא בקטע לתת מוסר ולהתחיל להעיר להם... (אני באופן כללי לא אוהב להעיר לאנשים שהתפילין שלהם לא במקום... אני במקום זה מגיש להם מראה מול הפנים... בבקשה... הכר נא... למה אני צריך לגשת לבן אדם כאילו לי יש בעיה עם התפילין שלו?!! קח!! תסתכל... אם טוב לך תיהנה... על אותו משקל-) אני לא אוהב להיות האיש הרע שמטיף לאנשים ואז הם עוד יתווכחו איתי כאילו אני מתרים אותם למשהו... בשביל זה אני לאחרונה מסודר! גם לי יש סמארטפון משל! ברגע שמישהו מוציא סמארטפון במקומות תורניים... או מול ארון הקודש או רבנים שזה לא מתאים לרוח המקום... אני לא מעיר לו!! אני פשוט מוציא את הסמארטפון שלי... וגם אני מסריט... והמסר מובן במקום!!! עשיתי את זה כבר בכמה סיטואציות והייתי מופתע מהאפקט של עוצמת המסר... (אגב: אני שילמתי מחיר אישי על הסמארטפון הזה... כי בשושר פורים האחרון התארחתי בירושלים אצל משהו והיו שם ריקודי שמחה והייתי חתחתייב להסריט ולשלוט בקבוצה... לא הייתה לי ברירה... הוצאתי את הסמארטפון שלי מהרגל והתחלתי להסריט!!! עמדתי קשוח ככה עם יד למעלה והסרתי... ואז!! שיכור אחד התפרץ בקנאות קנאת ה'... אייפון... גיוואלד... ודחף לי את הסמארטפון בפרצוף והמשקפיים שלי נשברו... לא התבלבלתי... אמרתי לו: חכה חכה... אתה מוסרט... אני עכשיו שולח את בקבוצה... זהו... אתה גמממור... לקחתי את הנעל... לחצתי עליה כמה לחיצות מהירות ושלחתי את זה ברשת... זה עעעף ברשת... אתה בטח ראית את זה... לא??)

עכשיו ברצינות: אני רוצה להסביר את עצמי... אני לא סתם מתלהב מהרעיון המשונה הזה... הסיבה שאני כ"כ מתלהב מזה... זה דווקא בגלל שלצערי אני כבר נאלצתי להשלים עם העובדה הקיימת שנקראת אינטרנט... אני לצערי כבר לא במקום שמנסה להיאבק בכל מחיר בקיומו של המכשיר מוגן... (אני מכבד ומעריך את מי שעדיין נאבק שם... אבל אני באופן אישי כבר לא אוהז שם) המכשיר המוגן קיים!! אבל ההלו... הוא קיים כמו שנעלים קיימות!! כמו שאף אחד לא מתעלם מקיומם של הנעלים... בא נגיד שגם אף אחד לא מתבייש בנעליים שלו... אבל ההלו... תסכים איתי שלנעליים יש מקום!! תסכים איתי שנעליים לא מניחים על השלחן... ובודאי שלא על השלחן הטהור... ואשר ע"כ: בעלי האיפונים שבינינו מוכרחים להבין שגם אם יש להם מכשיר... זה כמו נעל!!! ולנעל יש מקום!!! **ועל העקרונות הזה אנחנו צריכים להבהיר שאנחנו לא הולכים לוותר!!!** ע"כ פה אני אוהז!!! המחאה האישית שלי אוהזת כאן!! כשאני עומד באסיפה מול רבנים חשובים ומישהו מוציא אייפון... אני מוציא נעל... ושלא תבין: גם אני מבין שלהוציא נעל מול עיניהם של רבנים חשובים זה לא לעניין... אבל עדיין... כמה שזה לא לעניין... עדיין יש דברים יותר חמורים מזה... תן ניוחש מה יכול להיות יותר מכוער מלהוציא נעל מול מרגן ורבנן?!! נ... תענה אתה... אז זהו!!! **זה בדיק המסר ואני חושב שהוא מאד מובן!!!** יש מקום אחד שעדיין לא העזתי להוציא את הסמארטפון שלי... בטישו!!! סו"ס חיך קודמים... אם אני אוציא שם את הנעל שלי אני לא יודע מה ישאר ממני... אבל בינינו... אם אתם אינגעלאט שאיכפת להם ומפריע להם שיש כאלו שבלי טיפת רגישות מוציאים את המכשיר ברגעים הכי מרוממים... אם תחליטו בצורה מאורגנת שברגע שעסקן החצר או הגביר התורן מוציא את הסמארטפון שלו מהכיס... כלנו ביחד מוציאים את הנעל שלנו... אני חושב שלא תצטרכו לעשות את זה יותר מפעם אחת!!! (ואל תגידו לאף אחד שאני אמרתי...) וכל מי שיתנפל עליכם **ובצדק** יוגיד לכם... השתגעו... הוציאו נעליים באמצע בית מדרש??? מה זה הברבריות הזו?? תענו לו בנחישות ובשלווה!!! כל זמן שהאייפון הזה יוצא כאן בבית המדרש ואף פוצה ומצפצף אנחנו נמשך להוציא פה נעליים... ואם עד כה התרגלתם לראות אייפונים מונחים בבית המדרש על השלחן וזה נהיה 'הותרה לו', אז מהיום תתרגלו לראות עוד מחזה... נעליים מונחות על השלחן בבית המדרש!!! אני מבטיח לך ש-לזה אף אחד לא יתרגל! וזו המטרה!!! אנחנו צריכים להיות נחושים שגם אם השלמנו עם העובדה שהמכשירים האלו קיימים... צריך לדעת שיש להם מקום... אני לא אגרסיבי... אני לא קורא לזה בית הכסא... אבל אני כן קורא לזה נעל!!! נעל זה לא דבר טמא ולא מלוכלך... אבל עדיין זה נעל!! ולנעל יש מקום... מה שבטוח: ואתה על במותימו תדרוך... מי שזוכה בככל לא להחזיק את המכשיר הזה... שידע לו שהוא מהלך עליו... הוא מתנשא ומתרום מעלי... וזו גאוותנו!!!

עשיו דווקא חי הרבה שנים!!! לא לזלזל... הוא חי 147 שנים... אבל כל החיים שלו הוא אכל את הלב ומרט שערות ראשו על הטעות הפאטאלית שהוא עשה... מתי? **בגיל שלוש עשרה!!!** כן... בגיל שלוש עשרה... ברגע של פזיזות הוא מכר ליעקב את הבכורה...

וזהו!!! מאז הוא דפק לעצמו את החיים לכל החיים... תחשוב: מדובר פה בבן אדם בן ששים שפוחת בזעקה גדולה ומרה פורץ בבכי מר... על מה? על טעות שהוא עשה בגיל שלוש עשרה!!! ושום דבר לא עוזר לו... את הנעשה אי אפשר להשיב... אפילו אבא יצחק שאוהב אותו לא יכול להתחשב בו... הוא אומר לעשיו: ולכה איפה מה אעשה בני... מה אתה רוצה שאני אעשה... אבל אז מה... לא התכוונתי ברצינות... הייתי צעיר ופזיז... שום דבר לא עוזר!!! מילה זו מילה... התימה זו התימה... אה... אבל היית אז מאד צעיר???

נכון... כואב הלב... אבל 'מה אעשה בני...' עם כל הכאב לב... אבל גם בגיל צעיר אפשר לעשות טעויות בלתי הפיכות... כן!!! המסר הזה כתוב בפרשה!!!

כמדומני שלבחורים צעירים זה המסר הכי חשוב שצריך להוציא מהפרשה... עשיו מלמד אותנו שאפשר בגיל צעיר לעשות טעויות **בלתי הפיכות!!!** טעויות שאתה עלול לאכול את הלב במשך 147 שנים קדימה... ואת הנעשה אין להשיב!!! **וכל בחור צעיר צריך לקחת את זה בחשבון...** איך סבתא שלי היתה אומרת: אתה עוד תבכה איפה שאף אחד לא רואה... מישוה פעם לימד אותי... אל תכנס לשום דלת עד שלא בדקת שיש דרך יציאה... אם אתה רואה שאין דרך חזור אל תכנס. **אל תעשה דברים שאתה עלול להתחרט עליהם מאוחר!**

האמת היא שהמסר הזה הוא קצת ברכה לבטלה... כי בחור בן 14 לא כשיר להבין את זה... נכון שלא הצלחתי להרתיע אותך במשפטים האלו? ... כן... על זה נאמר: אין אדם עומד על דברי תורה א"כ נכשל בהם... אתה ככל הנראה תעשה משהו ואתה תתחרט... ותאכל חציץ... ואז!!! בפעם הבאה אתה כבר כן תבין את זה... זה מסוג הדברים שנוכחים... מה שכן אני יכול לברך אותך שהטעויות שמהם תלמד... שיהיו טעויות קטנות... שהבלתי הפיך יהיה הכי מינימלי... (לדוגמא: אני אסיר תודה לבורא עולם שבתור בחור נפילתי עם 6000 שקל!!! וסכום כזה בתור בחור זה הרי סכום טוב... וכתוצאה מזה טעמתי טעם של חובות... וזהו! זה הספיק לי... מאז יש לי ריאקציה לחובות... אני בורח מזה כנשון נחש... תנחש מה יכול להיות יותר גרוע מליפול ב-6000 שקל בתור בחור? ליפול עם 600.000 שקל בתור נשון... הששת **אלפים** חסכו לי שש מאות **אלף**... היה שווה!!! אז לך אני מאחל ליפול רק ב-600 שקל... כי גם 6000 שקל זה ההמון כסף... ואולי... אולי יהיה בחור שבזכות המאמר הזה יחסך לעצמו גם את זה... אולי יהיה בחור שבעקבות המאמר הזה לא יתחיל לעשן סיגריות... הלוואי...)

השאלה היא: מה באמת הפתרון?? ס"ס" אני מציע כאן נתון מאד עגום!! כאילו אין מה לעשות... עושים טעויות בתור בחורים... ואז בוכים על זה כמו עשיו בגיל ששים... ואז זה כבר מאוחר... נו... אין פתרון קצת יותר מעודד? מה עושים כדי לא ליפול בטעויות??

צר לי!!! אבל אינני איש בשורה... אמנם יש פתרון... אבל הוא כ"כ לא פופולרי ולכן אני כ"כ פסימי מלהגיש אותו... לפתרון הזה קוראים: ויעקב איש תם יושב אוהלים!!! והשאלה הנשאלת כמובן: וכי יעקב היה תמים... הרי כשהוא הגיע ללבן הוא אומר: אחי אני ברמאות... אז במה זה מתבטא שיעקב הוא תמים??

התשובה היא: יעקב אבינו מאד פיקח ושנון... אבל בגיל צעיר של "ויגדלו הנערים" יעקב אבינו מספיק פיקח להבין ש--- **לא כל דבר הוא מבין...** ואז הוא מחליט להיות איש תם... לא ממקום של תמימות אלא ממקום של חכמה והבנה... אני מספיק חכם להבין שאני צעיר מידי שבביל להבין את כל התמונה... ולכן אני מוכן להרכין ראש ולקבל מהגדולים ממני...

אני מוכן לנהוג בתמימות ולקבל הוראות מגבוה... לא בגלל שאין לי דעה ואין לי מה לומר... אלא ממקום של פקחות והבנה שיש לי מה לקבל!!! נו... בחור יקר: אתה מסוגל להבין כזה דבר?? יש לך את השנינות והפקחות להבין שאתה לא הכי חכם???

לך תסביר!!! לך תסביר לבחור צעיר שזה שהוא חושב שהוא מבין יותר מכולם... הוא רק מסגיר את התמימות שלו... לך תסביר את זה לבחור שחש מעצמו שהוא מבין... לך תסביר לבחור שרק הרגע פקח עיניים... ובאמת לאחרונה הוא באמת התחיל להבין כל מיני דברים שעד לפני שנה הוא לא הבין... ולכן נדמה לו שהוא כבר הבין הכל... לך תסביר לו שכמו שבחצי שנה האחרונה נהיית יותר חכם... אז המשגיח שלך שעברו עליו עוד כמה חצאי שנים נוספים יותר ממך... אולי הוא עוד יותר חכם ממך... אבל לא!! זה נעצר אצלי!! אני החכמה... ושם נעצרה החכמה!! לך תסביר לבחור כזה עד כמה הוא ילדון טפשוני ותמים... אז זהו!!! שאם אתה מפחד שבעים שנים שנה אתה תצטעק צעקה גדולה ומרה ותבכה על טעויות שאין להשיב... אם אתה לא רוצה שזה יקרה... אז יש פתרון!!! הפתרון הוא להסכים להיות איש תם!! להסכים להרכין ראש בשיבת שם ועבר ולהגיד: אני רוצה לשמוע... רוצה לקבל... מוכן להבין שיש אנשים גדולים וחכמים ממני...

אדרבה... מי שידוע... האנשים המוצלחים ביותר זה דווקא האנשים שיש להם מודעות עצמית והם לא מתביישים להודות באופציה שיתכן והם טועים... והם מרכינים ראש ומוכנים להיכנע להוראות מלמעלה... זה לא נובע אצלם מצדקות... זה בסה"כ נובע מבן אדם באמת חכם שלא רוצה לעמוד בגיל ששים ולאכול את הלב על טעויות בלתי הפיכות שעושה בגיל הטיפש עשרה... תבין: יום יבא ויעקב יתגלה בשיא הפקחות והשנינות... אדרבה... עשיו בעצמו מתלונן על יעקב: הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמיים... בסוף בסוף עשיו מגלה לתדהמתו שיעקב הוא בכלל לא תמים ופראייר כמו שהוא חשב... רק מה? כשיעקב היה צעיר הוא השכיל להבין שהוא לא מבין ומהמקום הזה הוא היה מוכן לקבל מהגדולים ממנו... ואת זה עשיו לא היה מסוגל לקבל!!! עשיו מבין תמיד יותר... עשיו יעשה קומבינות על אבא שלו והוא מבוסס שהוא הצליח לרמאות אותו... גויילם שכמך... אתה יורה לעצמך ברגלים... מה יעזור לך שאתה מרמה את אבא שלך... ס"ס את הטעויות אתה בעצמך עושה... את החביתה שבישלת אתה תאכל לבד... ואז כבר לא תוכל להסביר מאבא... ואז כבר באמת לא יהיה לו הרבה מה להגיד לך... כי... כי... כשהיה לו מה להגיד לך... אז היית עסוק בלרמאות אותו... תודה רבה... את מי בדיק דפקת???

זה המסר החשוב של הפרשה לנערים... לאותם נערים שנמצאים כעת בשלב של "ויגדלו הנערים"... טוב מרדות אחת בלבד ש אדם בפרט אם היא באה עם עוד מאה תפילות של ההורים שלו...

בפרשת השבוע מובא שיעקב אבינו ממשש את יעקב ושואל שוב ושוב: האתה זה בני עשיו... ואז יגש וישק לו, וירח את ריח בגדיו... דורשים חז"ל: אל תקרי בגדיו אלא בגדיו... יצחק הריח את הבוגדים של כלל ישראל... וגם עליהם הוא התבטא: איזה ריח טוב יש בהם שהרי ריקנין שבך מלאים מצוות כרימו...

והשאלה הנשאלת: מה זה קשור לכאן?? בא נגיד שגם הבוגדים שבישראל הם בגדר "מור ואהלות... כל בגדותי..." שגם הבוגדים מרטיבים זכויות כמור ואהלות... בסיידר... אבל מה זה קשור לכאן?? הרי כעת יעקב אבינו בכבודו ובעצמו מגיע להתברך מיצחק... וכי אין ליצחק מה לראות אצל זרע יעקב בחיריו רק את הבוגדים?? מה עם כל שאר כלל ישראל היראים ושלימים? למה אותם יצחק משום מה לא רואה??

### ואולי התשובה היא:

אל תשכח שיעקב אבינו כעת לא יודע שזה יעקב!!! לעת עתה הוא בטוח שזה עשיו... דא עקא: **שמשוה פה לא מריח...** מה אעשה שזה מריח לי הרבה הרבה יותר טוב מאשר עשיו...

אז מה קורה פה?? מצד אחד הוא טוען שהוא עשיו... אבל מה עושים עם הריח?? **הריח לא נותן לי!!! מריח לי משהו אחר...**

ליצחק אין ברירה... הוא מחפש בכל זאת לעשות תיאום ריחות... איזה 'תליח' יצחק מחפש בכל זאת להריח איזה משהו שיוכיר לו טיפה את הריח של עשיו... ולכן יצחק מתאמץ ללכת רחוק רחוק... אי שם לסוף הרשימה של הבוגדים והרשעים מצאצאיו של יעקב אבינו... אלו שפולחים לכיוון של עשיו...

אוהו... הנה... משהו פה מתחיל להזכיר לי ניחוח של עשיו...

אבל עדיין!!! עדיין זה זהב... הריח של הבוגדים והשוליים של יעקב מריח הרבה יותר טוב מאלופי עשיו... יצחק דווקא מתרשם מעשיו... איזה ריח טוב יש לך... התקדמות יפה... אתה מריח הרבה יותר טוב מפעם... **אבל מה האמת???**

הריח הטוב הזה... זה הריח של היהודי הכי רחוק של יעקב...

ואז!!! כשעשיו האמיתי מגיע... לפתע יצחק כבר לא צריך להתאמץ להריח... הריח נודף למרחוק!!! יצחק מריח גהינם פעורה לרגליו... ואז ויחדר יצחק חרדה גדולה עד מאד... סו"ס כבר הייתה לי נחת רוח ממך... הרחתי את הריח שלך... היה נראה שמשוה פה מתקדם לכיוון החיובי... אז מי זה היה פה מקודם שהיה לו כזה ריח טוב?? יצחק מודעזע: אתה רוצה להגיד לי שהרחתי את היהודי הכי בוגד מצאצאיו של יעקב?? אם ככה: **גם ברוך יהיה!!!** אם היהודי הכי בוגד והכי רחוק ככה מלא מצוות כרימון וככה מריח טוב... אז הברכה שברכתי את יעקב תקפה עד אחרון צאצאיו... עד היהודי הכי רחוק... כן!!! כשברכתי את יעקב אבינו התכוונתי באופן רשמי דווקא לאחרון הצאצאים שלו... ואילו הבנים הצדיקים של יעקב אבינו יתברכו כבר מדין ק"ו. אם את בוגדיו ברכתי כ"ש אותם...

כמו שיש מושג שכשנמצאים ליד צדיק... אזי קיימת תביעה מסוימת להתעלות כמו הצדיק... כמו שהאשה הצרפית כביכול מאשימה את אליהו הנביא במוות בנה ואומרת לו 'באת הנה להזכיר את עוונתי', אם ככה: על אותו משקל כשמעמידים את בוגדי עם ישראל מול המעשים של עשיו... הרי בוגדי ישראל מריחים ריח טוב כלבנון... המפגש וההשוואה מול עשיו מציפה את הנאמנות והכשרות של היהודי הכי רחוק...

והכי הכי: כל התמודדות של יהודי מול הניסיונות של עשיו!!! כל התמודדות של רווק הדר בעיר מול המונה של רומי... מזכה אותו בריח טוב של נאמנות לה' ועמידה בניסיונות... כמאמר חז"ל: עתידים בחורי ישראל שיתנו ריח טוב כלבנון שנאמר: 'לכו יונקותיו, ויהי כזית הודו, וריח לו כלבנון...'

ללמוד ממנו... נראה לך שהוא מחכה לך באיזשהו מקום?? הוא מגיע עד אליך... מכניס לך ברנר בתוך העיניים... הוא רודף אחרך...

### וכאן טמון ההבדל התהומי בין הדורות הקודמים לדור שלנו!!

יש משפט שכולם יודעים לדקלם אותו... ולא תמיד הוא מדויק...

**המשפט הנצחי שאומר:** שהדרדרו הרוחני שיש היום... זה משהו שלא היה בשום דור!! מה שהאינטרנט עושה היום... זה נורא ואיום... החללים הרוחניים שהוא מפיל... זה משהו שלא היה בשום דור...

**היסטורית המשפט הזה לא כ"כ מדויק!!** וכי אתה יודע מה היה המצב הרוחני לפני שמונים שנה?? אתה יודע כמה חרדים נשארו?? עדיף שלא תדע... במשפחות הכי חשובות... של הרבנים הכי גדולים... יש לנו מושג איזה נשירה נוראית הייתה?? עדיף שלא נדבר... זאת אומרת: זה לא מדויק לומר שהיום יש נפילות רוחניות שלא היו מעולם... היצר הרע אף פעם לא שקט על שמריו... וגם פעם היה יצר הרע גדול וה' ירחם... **אבל בכל זאת!! בכל זאת יש כן הבדל אחד גדול בין פעם להיום!!**

ההבדל המהותי בין הניסיונות של געציל מוולוז'ין לבין מוטי של דורנו מגוש דן... שגעציל מוולוז'ין היה שרוי בניסיונות נוסח פדן ארם... הוא היה מתמודד עם לבן!! עיקר הניסיון היה מול **מידות רעות!** ניסיון ההשכלה לא התמקד בתאוות... אדרבה... זה היה הלך רוח אידיאולוגי... הוא אמנם הפיל אינסוף חללים רוחניים... ההטעייה הייתה קשה מאד...

**אבל בכל זאת!!** מי שהתקש לחיות כמו יעקב אבינו ותרי"ג מצוות שמרתי... הוא היה יכול לעשות זה יחד **עם לבן גרתי!!** (הוא היה יכול לחיות לצדי המשכילים ולבזו להם!! היה רק צריך להיות חזק בדעות ובהשקפה... וכמובן שזה לא היה קל... היה צריך פה חוט שדרה מאד חזק... אבל מי שזכה והיה לו את זה... הוא היה יכול לדור באירופה עם לבן. להיות מוקף מכל הכיוונים בפעמוני כנסיה ולהישאר חתם סופר... כלומר: ללבן היה את הבית מדרש שלנו!! וכל מה שנדרש מרובה יעקב זה לא ללמוד ממנו... אם רק לא תקרא את הספרים החיצונים אז בסייד... שקט תעשייתי.)

לעומת זאת כיום עיקר הניסיונות זה בתאוות... תאוות זה משהו דומיננטי שמהלך עליך אימים... הנשים של עשיו עושות לך עשן בתוך העיניים... היצרים מרצדים לך בעיניים... אין כזה דבר לחיות לצידם... וללכת לאיטך שווה נפש... זה משתולל... זה קופץ לך מול העיניים... זה לא ניסיון נוסח פלטיאל בן ליש ומיכל... אלא ניסיון מסוג פוטיפר ויוסף... פוטיפר זה 'חיה רעה אכלתהו...' היא לא נתנת ליוסף לחיות...

זה לא כמו יעקב ולבן ש-לבן מדבר נינוח והגיני... ורק צריך לזהות את העוקץ שיעקב זה אמת ולבן זה שקר... אבל כשמגיעים לעשיו... אצל עשיו אין את הנינוחות הזו... עשיו גונב את הבמה וגונב דעת אביו... ואילו יעקב יושב לו בבית מדרש ואף אחד לא שומע את קולו...

תאוות... פה זה מידות!! **מידת העצלות... מידת הרמאות... פה ההתמודדות היא מול מידות רעות... פחות תאוות... וכאן רבקה אומרת ליעקב את משפט המחץ!!**

### יותר קל להתמודד מול מידות רעות מאשר תאוות רעות!!

עדיף לי שתלך להתמודד מול **המידות** רעות של אח שלי... מאשר להמשיך לסבול פה יחד איתי מפרץ **התאוות** של עשיו ונשיו ותועבות הכנעני...

**וכאן המקום לעצור ולהבהיר:** זה לא מדויק!! זה לא נכון שמידות רעות זה יותר מומלץ מאשר תאוות רעות... אדרבה... ההיפך!! לו צוייר שהיו נותנים לך אפשרות לבחור איזה ניסיונות יהיו לך!! האם שיהיו לך מידות רעות או שיהיו לך תאוות רעות... ברור שבברירת מחדל עדיף כבר תאוות רעות ממידות רעות... כי אדם שיש לו תאוות... לכל הפחות הוא מצד האישיות שלו יודע את האמת... אוכל את הלב... רוצה להשתנות ויש עם מי לדבר ויש תקווה. (גם עשיו... כמה שהוא רשע... פתאום נכמו רחמינו... יצחק נותן לו סיכוי... נותן בו אימון כמעט עד הרגע האחרון) אבל אדם שיש לו מידות רעות... אין!! אין עם מי לדבר... (יעקב אף פעם לא מנסה להחזיר את לבן בתשובה... הוא לא נותן לו אפילו צ'אנס... רחל אולי מנסה... אבל גם היא, רק באמצעות גניבת התרפים... לא בצורה של דיבור ושכנוע) כי מי שיש לו מידות רעות הוא לא!! הוא לא בעניין!! זה משהו הרבה יותר פנימי!! משהו בראש!!

אז נכון!! נכון ש-לי או לך באופן אישי... עדיף לנו תאוות מאשר מידות...

אבל עזוב אותך ואותי... נניח שאתה ואני צדיקים!! השאלה כעת היא לא עלינו אלא על השכנים שלנו!! עם איזה שכן פחות גרוע לחיות?? עם שכנים שיש להם **מידות רעות** או **תאוות רעות**?? מול איזה אוירה וחברה יותר קשה להתמודד... מול אוירה של מידות רעות או של תאוות רעות??

כאן רבקה אומרת ליעקב: עדיף לחיות בשכנות עם אנשים שיש להם מידות רעות מאשר תאוות רעות... **ולמה?? מסיבה טכנית ופשוטה:**

לתאוות יש מערכת הגברה... תאוות זה משהו רוחש ודומיננטי... זה משהו שלא נח לרגע... כשאתה חי עם אנשים בעלי תאוות... אתה לא יכול לחיות לצידם ולהמשיך הלאה... יש שם עשן שנכנס לך לתוך העיניים... העסק כל הזמן עובד... העפצאך... זה חם... רותח... אש פאייער...

אבל כשיש לך עסק עם אדם שיש לו מידות רעות!! איתו אפשר לפחות לחיות!! הוא לא קודח לך בראש... כל מה שנדרש ממך זה לסמן עליו איקס... (שהאיקס הזה הוא אמנם לא פשוט... ויש סיכונים) ועל זה נאמר: עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי!! לא למדתי ממעשיו הרעים!! גם רבקה משתבחת בזה שהיא **לא למדה!** לא למדה ממעשיו הרעים... אל תלמד!

אבל אצל עשיו?? זה... זה לא הנושא... זה לא כן ללמוד ממנו או לא ללמוד... הוא 'דופק' הופעה!! הוא נכנס לך לתוך הפרצוף... אתה יכול עד מחר לא

## הפיתויים כל הזמן רוחשים... בוערים... די... אין כח...

רבקה אמנו לא נולדה בבני ברק ולא במאה שערים... היא גדלה בפדן ארם... היא נאלצה להכיר את עולם התחתון... היא חיה עם שני רשעים ולא למדה מהם... בקיצור: לרבקה היו מושגים בהתמודדות מול רשעים. **ובכל זאת!! בכל זאת בסוף הפרשה... רבקה לפתע מתפרצת בכאב עצור ליצחק ואומרת משפטים מאד חריפים: קצתי בחיי מפני בנות חת!!** אם לוקח יעקב אשה מבנות חת... **למה לי חיים...** רבקה יורקת בשאט נפש... אני קצה בהם... אין לי חיים איתם... ולכן!! רבקה מבקשת שיעקב ילך לאחיה... למשפחה שלה בפדן ארם... שיקח משם אשה...

**מה כתוב כאן?** שכמה שלרבקה יש זכרונות קשים מהרשעים של פדן ארם

עדיין!! הם זהב טהור לעומת הפרצופים שהיא נאלצה להכיר כאן... ולכן מסיקה רבקה: אם זו הסחורה שיש לנו כאן... אני כבר חושבת שעדיף שיעקב ילך שיתמודד עם אח שלי לבן... משישאר כאן...

### לכאורה השיקול דעת של רבקה זו סוגיה שצריך ללמוד אותה!!

סו"ס ליעקב אבינו גם לא היה קל עם לבן הארמי... יעקב אבינו מתבטא "עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי" משמע שגם שם לא היה פשוט בכלל. **ובכל זאת!!** בכל זאת רבקה לא מתחרטת. היא מבינה שמול האופציה לחיות כאן עם עשיו ונשותיו... עדיף שיעקב יהיה מפדן ארם... שם זה יותר קל... **ואת זה צריך להבין:** מה באמת ההבדל בין ניסיונות נוסח עשיו ובנות חת וכנען... לבין הניסיונות נוסח עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי... מה פה הצדדים?? ולמה עדיף לחיות עם לבן מלחיות עם עשיו??

### התשובה היא לכאורה כן:

**לבן זה מידות!! עשיו זה תאוות!!** אצל לבן לא מצינו התפרצויות של יצרים ותאוות... גם אם לבן עובד ע"ז זה כמעט ולא נושא... רק בסוף כשיעקב בורח מלבן אז רחל היא זו שגנבה את התרפים... עד אז לא שמענו על הע"ז של לבן לעומת זאת עשיו? !? עשיו זה האפלות המונית... כל ערב יש שם עשן וזיקוקים ויריות... הנשים של עשיו לא גומרות להקריב לע"ז... אצל עשיו העסק חי... נושם!! יש פה תאוות רציונה... הוא מלסטם את הבריות... כל יום הוא מביא לך פה פרוייקט אחר... כל יום הוא מתחתן לך עם אשה אחרת... בארץ כנען היצרים **משתוללים**... בפדן ארם זה לא זה!! זה פחות יצרים!! זה בעיקר **מידות!!** שים לב: כשיעקב מגיע לפדן ארם דבר ראשון הוא בהלם!! כולם רובצים כמו גלמים... מה קרה? מה אתם חולמים... השקו הצאן ולכו רעו. יעקב אבינו לא מכיר תופעה כזו של בני אדם בטטות!! אם כבר... הוא מכיר את עשיו שהוא דווקא קם בבוקר מוקדם... יש לו הרבה יצה"ר... הרבה תכניות... אבל כאן?? מה זה עולם הדממה הזה?? אז כן!! ברון הבא למועדון... פה הסיפור הוא שונה... פה זה לא



ליצחק זה **קצתי בחיי** וליעקב לא!! העיניים של יצחק חשכו ונתעוורו מעשנם של אלו ואצל יעקב זה לא עד כדי כך... **מה בכל זאת ההבדל בין יעקב ליצחק??** התשובה היא: שיעקב אבינו... כמה שקשה לו עם עשיו ונשיו והכנעני... עדיין תמיד יש לו מפלט!! הוא יודע שתמיד הוא יכול לתפוס את הרגלים ולהימלט וזה מה שהוא באמת עשה יום אחד... ואילו ליצחק אין את ה'פית בסלול' הזה!! ליצחק אין לאיפה לברוח... יצחק לא יכול לצאת מארץ ישראל... **וכמדומני שכאן טמון השפיץ גלות שקיים בדורנו...** כיום ישנם פיתויים וניסיונות מסוימים שאין לך לאן לברוח!! אין לך לאן לברוח!! אין אין אין!! זה רודף אחריו לכל מקום... והמבין יבין... היום ישנם הרבה שמתמודדים בניסיונות שזה בגדר "והנה מצרים נוסע אחריהם..." לאיפה שתלך... זה הולך אחריו... **ופה!! במאפיין הזה אתה מקבל כרטיס מעודן של גלות נוסח יצחק!!** ברגע שיצחק הוא עולה תמימה כאן בארץ כנען עם כל הניסיונות ו... ועוד **אין לו לאן לברוח**... כזה סוג של ניסיון, כל יום שלו פה... שווה ערך ליום שלם של גלות מצרים!! **אז כן!!! קשה לנו!!! וקשה לנו מאד!!! ובהחלט קשה לנו יותר מכל דור...** אבל לפחות נדע מה זה שווה!! צריך לדעת מה טומן בחובו יום אחד של מאבקי רוח ונפש בדורנו...

תאר לעצמך שה' פוקח לך את העיניים ואתה רואה חצי מיליון יהודים שאמורים לסבול במשך יום שלם בגלות זו... וה' מקדים את הגאולה השלימה ביום אחד **בזכותך!!** בגלל שאתה עברת **היום יום קשה...** לכן כל כלל ישראל מרויח יום אחד פחות בגלות אדום... **וכן שהיית מסתכל על זה קצת אחרת???** היית קצת פחות מזלזל בקושי שלך... היית מקבל קצת יותר כוחות ותעצמות להתגבר בייתר שאת...

אז כן!!! שישים ריבא יהודים והרבה יותר מזה מחכים לגאולה השלימה... אנחנו לא יודעים מתי היא תהיה... אבל אנחנו כן יודעים שיש אפשרות לקרב אותה!!! לצמצם פערים!!! אז תחשוב שיום אחד של התגברות שלך מקרב את כלל ישראל ביום אחד בלבד לגאולה! **יום אחד פחות** של סבל בבתי חולים... **יום אחד פחות** של בעלי חובות שמתרוצים אחרי גמחי"ם... **יום אחד פחות** של אלפי ורבות אנשים שסובלים מיסורי נפש מכל הסוגים... ותחשוב שאתה פה ה-יצחק שיום אחד בחייו שווה ערך ליום שלם של גלות מצרים!!! אז כן... אתה מידי פעם נתקף בקנאה צורבת באותו בן עליה שנולד עם סטנדר בידיים וכל הניסיונות שלו מתחילים ונגמרים בדברים בטלים... כן... אני מבין אותך... סו"ס אתה עייף מלהילחם... אבל אל תשכח!!! יום אחד שלך שווה ערך לגלות החל הזה... כמו שהניסיונות של דורנו רוחשים ומשתוללים ככה גם הזכויות שאנחנו צוברים הם משתוללים שם במסך בשמים... העסק לא רגוע ולשום כיוון!! כן... הקב"ה כבר כביכול ממחר... ערב שבת בין השמשות... כעת צריך להספיק הכל מהר... לכן כל הניסיונות מגיעים במהירות... הכל נעשה בטהרה ורוחניות... ולכן גם לא מומלץ לדוש בעבר... תדהור... תדהור קדימה... אין זמן!! מה שעשוי עשוי... הבירה זולקת... עוד רגע שבת...

---

### **אבל יש שכר!!! אוהו... יש שכר לפעולתך!!!**

יש הבדל עצום בין הגלות של יצחק לגלות של יעקב אבינו!!!

עם כל הכבוד לצרות ולסבל שעבר על יעקב אבינו... אבל עדיין הגלות של יצחק יש להם חשיבות מיוחדת... **שיים לב:** הקב"ה אומר לאברהם ידוע תדע... ועבדום ועינו אותם **ארבע מאות שנה!!** על עם ישראל נגזר 400 שנות גלות מצרים!!! תכל'ס... כולנו יודעים שישראל היו במצרים רק 210 שנים... לאיפה נעלמו עוד 190 שנה?? (אפילו בבתי הסוהר בישראל יש רק ניכוי שליש על התנהגות טובה... אבל כאן זה ניכוי של כמעט חצי...)

**רבש"ע: לאיפה נעלמה כמעט חצי מעבודת פרך של שישים ריבא יהודים שאמורים לעבוד בחומר ובלבנים?? נו... לאיפה זה נעלם??**

אומרים חז"ל: שגלות מצרים מתחילה **מלידתו של יצחק!!!** כתוב כאן דבר מפחיד: שיצחק אבינו בעצם הוותיק... הוא כמות שהוא לבדו מבצע בפועל את גלות מצרים והוא לבדו **ממלא מקום** של עם שלם!!! תחשוב: 600.000 יהודים צריכים לסבול במצרים **יום שלם** מעלות השחר ועד צאת הכוכבים... ומי חוסך להם את זה?? יום שלם בחייו של יצחק אבינו!!! **במה?? אין??** מה יצחק אבינו עושה ש... שבה הוא פורע חוב כזה אדיר של עינוי של שישים ריבא יהודים? מילא תגיד לי שיצחק סבל גלות ויסורים נוראים ובה הוא כיפר על כלל ישראל. נו... אבל לא!!! לא כתוב שיצחק אבינו עובר יסורים... וגלות?? בוודאי לא... הרי יצחק הוא היחיד שמעולם לא יצא מארץ ישראל... **אז למען ה'!! במה???** במה יצחק זוכה בכל יום משנות חייו לחסוך יום שלם של חומר ולבנים לשש מאות אלף יהודים... **רבונו של עולם: אז שאלה שזועקת לשמים...**

**נו... ומה התשובה???** הנה!!! רבקה אמנו בסוף הפרשה חושפת בפנינו בחצי משפט מה עובר עליהם... **קצתי בחיי מפני בנות חתני!!!**

אני ובעלי נאלצים לחיות יום יום בגלות המתוקה של ארץ כנען... אנחנו יום יום מתמודדים מול פרץ היצרים המשתוללים של תועבות ארץ כנען... של עשיו ונשיו... אנחנו כל היום במאבקים פנימיים איך להחזיק מעמד מול העליהם התאוותני והרעשני וההמוני של רומי דעשיו...

להגיד לך שלרבקה קל?? לא!! **קשה לה מאד...** אבל אם יש משהו יותר קשה מזה... זה לחשוב על שישים ריבא יהודים שעובדים בפרך יום יום...

זה מה שמנחם את יצחק ורבקה... הם יודעים **שיים אחד** שלנו כאן מול היצרים של ארץ כנען הוא **שווה ערך** ליום שלם של עבודת פרך לשישים ריבא צאצאים שלנו... **נו... זה לא כדאי???**

יעקב אבינו לא זוכה לזה!!! יום של התמודדות של יעקב מול לבן לא חוסך מהבנים שלו יום של גלות מצרים. כי נכון ש-לבן הוא לא אדם קל... אבל עדיין!!! הוא לא מנקר... לא חופר... אפשר לשים בינינו מהלך ג' ימים של שקט תעשייתי... **וכעת שיים לב: יש פה עוד נקודה שחשוב להדגיש אותה:** סו"ס אל תשכח שגם יעקב היה חי לצד עשיו במשך 60 שנה... ובכל זאת

**ופה אנחנו נמצאים!!!** אנחנו נמצאים בדור של **תאוות...** ושוב חשוב להדגיש: יש יתרון מסוים בניסיונות של תאוות... היתרון הוא שתאוות זה משהו מאד שטח... לא קשה לזהות את השקר שבתאוות... כל מי שנופל בתאוות יום אחד הוא מבין טוב מאד איפה נמצאים החיים האמיתיים... ברגע של כינות לא קשה להבין שעבודת ה' זה הדבר הנכון... זה אמנם היתרון של הניסיונות בתאוות!!! אבל מצד שני: תאוות זה משהו שקופץ ומרצד מול העיניים... ומששששגע אותנו!!! **אוהו... פה!!! בנקודה הזו רבקה יורקת... בוכה ואומרת:** קצתי בחיי... דיי!! אני לא יכולה עם העשן וההבהובים והדומנטיות של פרך היצרים של דור 2022...

אני כבר מתגעגעת לפדן ארם!!! אמנם גם שם היו אובייקטים לא פשוטים... אמנם גם שם יש את אחי לבן שלא איכזב באתגרים שלו... אבל לפחות זה לא מטרטט אותך!!! יעקב לפחות גייע ללבן... ישב איתו 'ימים אחדים', הם גייעו יחד להסכמים על עבודה של שבע שנים בשדה... יעקב גיד לו יפה שלום וזהו!!! כעת שקט תעשייתי למשך שבע שנים... אז נכון שלבן יחליף את משכורתו עשרת מונים... אבל לפחות יהיה ביניהם מהלך שלושה ימים... לפחות את הסבל הקיומי הזה נחסוך לו...

**רבקה באמת חוסכת את זה ליעקב!!! אבל היא בעצמה נשאת פה יחד עם יצחק!!!** הם ממשיכים לסבול מהפנינג של עשיו... מהבילויים... מהמסיבות... מהבלגן... המשטרות... הצחוק הפרוע... וכמובן הצביעות הנשפכת שמשתלבת לה תוך כדי... יעקב באמת ניצל מזה... אבל ליוסף כבר אין את הפריבלגיה הזו... יוסף כבר כן צריך לרדת למצרים... ובמצרים הניסיונות הם כבר שוב בסגנון של סבא יצחק וסבתא רבקה...

---

**ופה אנחנו נמצאים!!!** אנחנו נמצאים עמוק עמוק בניסיונות נוסח יצחק ורבקה... אנחנו נמצאים עמוק במצרים בניסיונות נוסח פוטיפר שמהלכת אימים על יוסף... היום הפיתויים רודפים אחרנו... זה לא מחכה לנו בפינה... זה נכנס לנו לתוך הפרצוף... ואם פעם הניסיונות עוד היו ברוב הססגוני והמחליף צבעים... אני לא צריך לספר לך שהיום הניסיונות הם בפנים!!! בתוך הקהילה... בתוך השטעטאלע... אוי כמה בחורי ישיבות בני עליה מתמודדים עם ניסיונות קשים בתוך בית המדרש עצמו!! לב יודע מרת נפשו... ואם מדובר בבחור קצת יותר פתוח... אז החשיפה פה ושם לרשת מעמידה אותו באופן פתאומי מול חזית יומיומית של פיתויים שבצ'ק אחד הוא יכול ליפול... זה לא ניסיונות מהסוג של הפוזל מוולוז'ין שהספרים החיצונים חייבו אליו מהספריה של ברלין והוא השתוקק לקרא את ההשקפה הציונית שהוא לקח כרכרה ונסע לשם... **אצלנו זה פה!!! כאן ועכשיו!!** נכנס לך לתוך הפנים... גם כשיוסף כבר נכנס לבית האסורים והוא שמח!!! שיים לב: יוסף שמח שזרקו אותו לבית האסורים... סו"ס קצת שקט מהדוב הזה שנקרא פוטיפרע... אבל היא מגייה גם לשם... כן... בחור כבר מגיע לבית המדרש ורוצה קצת שקט מהניסיונות אבל הם מגיעים גם לשם... לתוך בית המדרש...

**לבקרים אצמית כל רשעי ארץ... השרוול כוסות ש'עשק' בישיבה קטנה...**

זו הייתה פרשיה מטלטלת שהישיבה קטנה שלנו לא זכרה הרבה זמן... יש לציין שזה עשה טוב לישיבה!!! אבל עדיין... זה היה ניתוח כירורגי מכאיב... הכל התחיל לפני כמה חודשים... ככה בסוף הקיץ... היה פה בשיעור ג' בחור ציני וסמכותי... מסוג הבחורים המבוגרים שמנצלים את מעמדם להטיל את חיתתם על הצעירים... מדובר בבחור שתפס פה את כל המושכות... כל המפתחות היו בידיים שלו וכל הצעירים רעדו ממנו... והיה בעד מה... היה לו גם פה גדול וגם מילה!!! הוא היה לוקח את החוק לידיים ופועל לפי ראות עיניו... אם הוא החליט שצריך לחנך את שיעור א'... לא היה שום בעיה 'להרים' להם ו'לקחת' להם ו'להחרימם' להם... הבחורים משיעור ב' כמובן הקפידו להתחנף אליו ולללקק... ולו בתור דמי 'לא יחרץ'... כי הוא היה אחראי על המטבח ואם אתה קרוב לצלחת אתה יכול לקבל על חשבון אחרים...

אבל!! היה בחור אחד חדש משיעור א'... קראו לו אבריימי... מדובר בבחור די שקט עדין ונמוך... אבריימי אף פעם חיפש למשוך תשומת לב מיוחדת וקולו לא נשמע ברמה... אבל כן היה לו איזה יושר וחוזק פנימי!!! משהו כזה עמוק מבפנים... והוא מהרגע הראשון לא השלים עם הדורסנות של קובי הגברתן משיעור ג'... הוא לא קיבל את מרותו ולא הסכים ללכת לפי החללי שלו... יום אחד קובי החליט באופן שרירותי לקצץ לשיעור א' מהפסי עוגה שמגיע להם בקידוש... ולהביא לשיעור ג' יותר על חשבונם... לך תתווכח איתו...

אבל אבריימי החדש והצעיר והצנום ניגש אליו במלא הכבוד אבל גם בנחישות והסביר לו שהיות וזה שייך לשיעור א' נא להחזיר להם... קובי הסתכל עליו בתדהמה מלמעלה מלמטה... כאילו... כאילו מי אתה... מי אתה שבכלל מעז לדבר איתי... (יודעי דבר סיפרו למפרע שהסיפור הזה הזכיר להם את התיאור מדוד וגלית... גם גלית היה בהלם שדוד הצעיר מגיע אליו ועוד מעט מקלות) אבל אבריימי לא נבהל... הוא שוב חזר על בקשתו ודרש מקובי להשיב את העושק אשר עשק... ומאז קובי סימן אותו... אבל סופית!!!! אני עוד אתחן את הר'ע עוץ' הזה שצריך לכבד את המבוגרים וכו' וכו'... והנה יום אחד... בהפסקת צהרים קובי מפטפט לו בפתח הממלכה שלו במטבח עם כמה צעירים משיעור ב'... והוא בדיוק היה צריך כוס לשתייה חמה!!! והיה שם בדיוק במתלה שקית עם שרוול כוסות קלקר... רגע... של מי זה הכוסות האלו?? של אבריימי? אה... אבריימי??

קובי קם ללא היסוס והופ... 'הרים' לו את זה... 'החרימ' לו את הכוסות... הוא הפטיר בחיך: זה במקום 'להרים' לו את המצעים... לא חלפו כמה דקות ואבריימי מגיע... איפה הכוסות שלי?? הוא מחפש ומחפש... ואז נשמע קולו הסמכותי של קובי... **הייתה!!!** היה כוסות!!! בקיצור: תשכח מזה... פעם הבאה אל תתחיל עם המבוגרים... אבריימי הסתכל לתוך העיניים שלו קובי ושאל אותו: אתה לקחת לי את הכוסות??

כן!! ענה קובי בשלוות נפש... אז תחזיר אותם תיכף ומיד... קובי התחיל לצחוק... כן... ואם אני לא רוצה... אני חוזר ומבקש סמך: תחזיר אותם... ואם לא תחזיר אותם אתה תתחרט על זה... כאן קובי התפוצץ מצחוק יחד עם כל השמונה בחורים משיעור ב' שהיו שם במקום... אבריימי קם והלך ללא אומר ודברים!!! החברה צחקו... מה כבר הוא יכול לעשות?? והמשיכו הלאה... לנושא הבא... הוא 'לא שווה' התייחסות...

**והנה!!! למחרת הלם בישיבה!!!** ככה בשעה 9:30 בבוקר... באמצע סדר הכנה... לפתע שליח בית דין מופיע בשערי בית המדרש... איפה קובי?? נשלחתי מטעם הסנהדרין קטנה שממול לקרא לך לדין תורה!! יש בחור בישיבה בשם אבריימי שיש לו תביעה ממונית נגדך... קובי היה בהלם!!! מה? דין תורה?? אבריימי משיעור א' תובע אותי?? מה... אתה רוצה להגיד לי שהוא תובע אותי על השרוול כוסות של אתמול?? הוא נפל על הראש?? הוא באמת חושב שבית דין זה גן לידים?? אבל אין חכמות!! בבית דין כל מי שתובע לדין תורה אפילו שווה פרוטה... ב"ד חייבים להודק אליי... ואילו שרוול כוסות ? ? ? זה הרבה יותר משווה פרוטה... (בפרט בשנה האחרונה...) האמת היא שקובי קצת נבהל... זה פעם ראשונה שמישהו תובע אותו באופן רשמי לבית דין... לא הולך למק"ק... לא למשגית... אלא לבית דין... זה קצת מלחץ... אבל קובי מהר מאד התעשת... סו"ס בטחון עצמי לא חסר לו... אין בעיה!!! אני מגיע...

קובי מגיע לבית דין... מסתין לו שם אבריימי הצנום והעדין... שקט השתרר בבית דין!! (תשמע... זה לא צחוק... לא מדובר פה בב"ד של ג'... זה סנהדרין קטנה של כ"ג תלמידי חכמים עם שלוש שורות לפנייהם...) אבריימי התובע קיבל את רשות הדיבור ופתח את פיו... אני בחור משיעור א', ואני לומד פה בישיבה קטנה שממול... הבחור הזה גזל ממני שרוול כוסות... הוא אפילו הודה בפני שהוא לקח לי את זה... וכשבקשתי ממנו שיחזיר הוא סירב... לעג... וגירש אותי בזלזול... עד כאן התביעה... ובכן: ראש בית דין פנה כעת לקובי... כן... מה יש לך לענות?? קובי נעמד מלא קומתו וענה בבטחון עצמי (חלק מהציבור פה כבר מכיר אותו מהשכונה): אין!!! לא היו דברים מעולם! אבריימי הזה מדובר בבחור שרק כעת הגיע לישיבה... 'האחד בא לגור וישפוט שפוט', הוא מנסה לתפוס שליטה ולעשות פרובוקציות ואני לא יודע על מה הוא מדבר... (אין אדם מדבר אלא מהרהורי לב...) ראש בית דין שוב הפנה את פניו לאבריימי... תקשיב: קובי מכחיש וטוען שלא היו דברים מעולם!! המוציא מחבירו עליו הראיה... האם יש לך הוכחה שקובי אכן גזל ממך את השרוול כוסות?? כן!!! היו שם שמונה בחורים משיעור ב'... אני זוכר אותם במדויק אחד לאחד... הם היו נכוחים בשעת מנחה... הם בעצמם ראו איך שהוא מודה בפני שהוא גזל ממני את זה... הם ראו את הגיחוך שלו על הכוסות שהיו לו ואינם... אני יכול להביא אותם לכאן והם יעידו!!! טוב... סיים ראש בית דין ואמר: נסכם שאתה צריך להביא עדים לבית דין, אבל כעת!!! לעת עתה!!! כל זמן שלא הבאת עדים הרי קובי בחזקת כשר (ואפילו לחייב אותו שבועת היסת אתה לא יכול...) קובי יצא מבית הדין מחויך וזקוף... הוא חזר לו לישיבה כולו מתגלגל מצחוק... הוא סיפר לחברה מה שהיה... הוא המחיש להם בצחוק איך אבריימי היה נראה שם בבית דין כמו איזה ילד בכיתה ג' שבא 'למסור' את חבר שלו לרבה... אבריימי הגיע כמה דקות אחריו לישיבה... הוא כבר רואה את החברה צוחקים עליו... אבל הוא לא התבלבל... הוא נכנס לבית המדרש ומיד ניגש ישר לחברותא הראשונה משיעור ב'... כן חברה... אני זוכר את שניכם!!! שניכם הייתם אתמול יחד עם קובי בהפסקת צהרים... ראתם בעיניים שלכם שהוא הודה בפני שהוא הרים לי את השרוול כוסות... כעת אני מבקש ממכם שתבואו איתי לבית דין ותעידו שאכן הוא לקח לי... קובי עומד מרוחק ורואה שאבריימי עדיין לא... לא חזר ל'תקניות'... הוא התקרב קצת... והנה הוא שומע שאבריימי עדיין ממשיך בנושא... הוא מנסה לגייס עדים להעיד בבית דין... קובי היה המום!!! תשמע... הבחור באמת לא רגוע... ככלכל שרוול כוסות לקחתי לו ותראה איזה בלגן הוא עושה לי סביב זה... האמת היא שקובי התחיל טיפ טיפה להילחץ באמת!!! תשמע הצוציק הזה משיעור א' באמת מתחיל להלך עלי אימים!! היושר והכניעות שלו לא נרתעים ממני!! אף פעם לא היה לי כזה דבר... קובי קלט שמישהו פה לא הולך לוותר לו... הוא שומע את אבריימי מבקש מהם חד משמעית... בואו איתי עכשיו לבית דין להעיד!! כן... עכשיו!!! בסדר הכנה... (כי בסדר חזרה זה כבר אחרי חצות... ואז מושב בית דין ננעל...) קובי התקרב אליהם וניץ בהם מבט מזרה אימה... הוא רמז להם: **תחזרו לכם!!!** אל תעזו לחלום אפילו לשתף איתו פעולה... אתם גמממורים... הם התכווצו מפחד ומיד הודיעו לאבריימי... אנחנו לא... לא קשורים לסיפור... ההמשך בשבוע הבא א"ה...

**דרישת שלום ממוסכת נדרים...**

**הרבה זמן לא נפגשנו... נו... איך זה נדרים??? איך זה הולך??**

אז ככה: אני מוכרח לומר שבהתחלה זה לא היה קל... הדפים הראשונים די התמקדו באנשים שמדברים ברמזים ובסחור סחור... ואני אף פעם לא הסתדרתי עם האנשים האלו... (אני לא מדבר על לשונות שבדו חכמים... אני מדבר על האויבר חכם שאומר "לא יאה קרבן מה שלא אוכל לך" שעה!! שעה ארך לי להבין מה הוא רוצה...) אני אוהב שמדברים ברור... אני תלמיד מובהק של ר"מ דלית ליה מכלל לאו אתה שומע הן... אבל ב"ה עברנו אותם... ואפילו לקראת הסוף התחלתי להבין את השפה שלהם... ואתה יודע מה... אני כבר לא כועס על האנשים שלהם... כל אחד והשפה והסגנון שלו...

ואז הגיע פרק ב'... אניגמאקע פרק... ואז כשהגיע פרק ג'... שהוא כבר מתחיל לדבר על נדרי זירוויין!!! פה זה ממש השתלב לי עם המשא ומתן הקואליציוני... כן... נדרי זירוויין זה נדר שמטרתו להפעיל לחץ!!! כל אחד עסוק בלשכנע את השני עד כמה הוא עקשן ואיתן בדעתו כדי שהשני יתרכך ובסופו של דבר שניהם מתרככים... הו"ל מתנבאים לנו שכשהמוכר נשבע אני לא מוכר פחות מארבע והקונה נשבע לא קונה ממך יותר משנים... בסופו של דבר שניהם רוצים בשלושה... ימים יגידו...

ואז עברנו לדידי האיש המתוק... שאוהב אותי אבל בכח!!! אם אתה לא מגיע לאכול אצלי אני מדיר אותך הנאה... אם אתה לוקח את הכיבוד אני אוסר אותך עלי... הו"ל מגלים לנו שלא בטוח שזה פטל דביק של עודף מתיקות... יתכן שיש פה באמת תסכול... אני לא כלב שרק לוקח ולא נותן!!! או להילופף אני לא מלך שרק נותן ולא לוקח (אגב: כאן למדנו מה הגדרה של מלך... מלך זה מפקיטום נתניה!! והכי מפקיט זה שהאופציה השניה זה להיות ככלב...)

וכאן הגיע הר"ג האימפרטרגי שאומר: שבארץ ישראל אין דינא דמלכותא דינא כי כל ישראל שותפים בא"י והארץ לא שייכת למלך... (נא לא להראות את זה למס הכנסה... ואגב: זה מחלוקת שלימה בפוסקים)

--- עכ"פ אם עד עכשיו לא הייתה סוגיה ממש ממש מוגדרת...

הרי בשבוע הבא... לקראת העמדת י"ב שבטים שבפרשת ויצא... אנחנו נכנסים לסוגיה אחת שמשתרעת על ט"ז דפים!! בנושא של שני יהודים שמודרים הנאה... איך הם בכ"ז יכולים להמשיך לקיים "ואהבת לרעך כמוך" ולדאוג אחד לשני בכל תחום ועניין... מרף ל"ג עד מ"ט, בקיצור: בדפים אלו אנחנו לומדים איך יהודים מתנהגים **גם כשהם רבים**... כן... מדובר בשנים שמודרים הנאה אחד מהשני... יתכן שעבר ביניהם חתול שחור משחור... אבל זה לא מפריע להם לדבר בלימוד ולדאוג אחד לחובות של השני ולדאוג אחד לילדים של השני ולשלם עליו במכולת... כן... אמנם אנו לומדים מסכת נדרים בלומדים עם ר"ג... אבל על הדרך לא יזיק לנו ללמוד שיהודים... גם כשלא מסתדרים... וגם כשרבים... סו"ס כולנו בני איש אחד נחנו!!! וניצוץ האלוקי המשותף שבינינו גובר על כל תהום השקפתי ודיאלוגי... ואם נלמד את זה טוב... אז בדרך אחד לאחמ"כ מתכה לנו הפתעה... המעשה המוכר של ר' עקיבא שנשא את רחל וכל ה-24 שנים ו-24.000 תלמידים... כן... זה הר"ע שאח"כ עמד ולימד "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה!!!"  
אגב: המעשה המוכר ברי"ע שבא עם התלמידים לבקר את התלמיד החולה עד שהוא קם על רגליו... זה כאן!! זה בסוגיה של שני חברים שמודרים הנאה ובכל זאת מותר להם לבקר אחד את השני!!! כן... זה חלק מהמבוא של "ואהבת לרעך כמוך..." כמה איכות הדיוקן מהחבר המורד הנאה!! טעימה קלה מנדרים...

# נא להשקיע בתשתיות הניקוז!!!

לאחרונה מצאתי הגדרה חדשה... אם תשים לב: כל ריגוש וכל תשווקה חזקה או כל משאלת לב עוצמתית שאנחנו חולמים ושואפים אליה... בדרך כלל תלוי לפי עוצמת **ההתנקזות** שלה!!! הכל מתחיל ונגמר לפי גודל ההתנקזות!!! **מה אני מתכוין?** **הפעם אשתדל להשקיע בהמשות... בשביל להסביר את עצמי...**

דוגמא ראשונה: כשהייתי בחור... מישוהו סיפר בהתלהבות שיש יהודי אחד מבוגר בן 114 שנים והוא חי... תשמע, זה באמת מרגש... לזכות לכזו אריכות ימים... הלוואי על כולנו... אבל בדיוק אז הייתי בחדר עם עוד כמה אלטער'ס... אמרתי להם: רגע רגע רגע... בא נעשה חשבון... בן כמה אתה? אתה בן 30, ואני בן 26 ואתה בן 29 ואתה בן... בקיצור: לפי החשבון יוצא שהגיל שלנו ביחד... יוצא שאנחנו יותר מבוגרים מהזקן הזה!!! רבותי: לצאת עם הודעה לתקשורת: לא להתרגש מהזקן הזה. תדעו לכם: שבפנימיה של הישיבה שלנו יש חדר אחד... שאם תקח את כל החברי חדר ביחד... הגיל שלהם ביחד עוקף את הגיל של הזקן הזה...

**נו. מה אתה אומר??** אוי... שתהיה לי בריא עד 114 שנים... מי מתרגש מזה. אפילו אלף אנשים בני 50... שזה יוצא ביחד 50.000 שנה... זה לא מתחיל לרגש כמו זקן **אחד** שהוא לבד בן 114 שנים... נו... למה?? כי אלף אנשים בני חמישים... יש פה בסה"כ הרבה שנים... אבל **מפוזרות**... חמישים ועוד חמישים ועוד... ואילו אצל הזקן הזה יש פה 114 שנים **ש מ נ ו ק ז י ם כולם למכונה אחת!** יש פה מכונה שעובדת כבר 114 שנים... **הבנת??** כל העוצמה פה זה **הניקוז** לאדם אחד!!! דוגמא נוספת: עשר מיליון שקל זה לא הרבה כסף!!! בשביל תקציב של עיריה זה א' ב'... זה משכורות לחודש ימים... מתי זה נהיה הרבה כסף?? כשכל העשר מיליון מתנקז ומשתלשל לארנק אחד!!! פה זה רציני...

**עוד דוגמא:** מה יקרה אם במדינת חלם החליטו להתחרות עם ארה"ב וגם הם רוצים להראות יכולות ולשלוח חללית לירח... הבעיה היא שאין להם חללית... מה הם עשו? ? שלחו אלף מטוסים לגובה 8 קילומטר... תעשה חשבון... ביחד זה יוצא 8000 קילומטר... יופי אנחנו מתקדמים... כולם מבינים שזה חלמאות! כי פה זה לא עובד עם תהילים המחולק... זה שכל אחד עולה 8 קילומטר זה לא 'חזי לאצטרופיל'... פה צריך כח של מעוף שיתנקז לחללית אחת שהיא לבד טוטוס יותר מ-8000 ק"מ...

עוד דוגמא... והפעם במוזיקה... קח חמשה חזנים... שכל אחד מהם יש לו עוצמת קול **רבע** מהעוצמה של הקול האדיר של יוסלה רוזנבלט... תתן להם לשיר **ביחד**... נו... ביחד אולי זה כן יעשה אותם יוסלה רוזנבלט??

לא!!! זה לא קשור!!! הקול האדיר של יוסלה רוזנבלט... זה **ניקוז** של עוצמת קול שהתנקזה לאדם **אחד!** זה כל העוצמה... אם תפזר את הקול של יוסלה רוזנבלט לעשרה אנשים זה אני ואתה... זה גארנישט... הבנת?? אני בכוונה מביא הרבה דוגמאות... כדי שנישים לב: כמעט כל עוצמה שאנחנו **מתפעלים ממנה**... זה עניין של ניקוז! (אני מדגיש מתפעלים!!! למה?? כי אם אחד מאיתנו לא גיבור גדול... אם יצטרכו להרים משהו מאד כבד... וכולנו ביחד נא בכוחות משותפים אחרנו כן נצליח להרים משהו כבד... גם במוזיקה אם ניקח כמה אנשים עם קול רגיל... והם ישירו ביחד זה יכול להפוך למקהלה נחמדה... אז יש דבר כזה שכמה כוחות מפורזים מתקבצים יחד... ניתן לעשות איתם דברים טובים... אבל אנחנו לא מתפעלים ממנו... אין פה איזה התפעלות שהייתי שואף לזה... לכן הדגשתי שדווקא בדברים שאנחנו מתפעלים מהם... שם הנושא הוא התנקזות)

**ואחרון אחרון חביב... כעת נגיש לדוגמא האחרונה.** כך זה גם ובעיקר בהנאות חומריות... בכל מה שייך להנאות העולם הזה... הכל מתחיל ונגמר לפי גודל **ההתנקזות**!!! מה הכוונה?? שמעתי פעם על מיליון חרדי שיום אחד זרק חידה... הוא שאל את הסובבים אותו: תנו ניהוש מהי ההנאה **השמינית** הכי **עוצמתית** שחויית בכמה חודשים האחרונים?? שים לב: מדובר פה במיליון שיש לו את האפשרות להתפנק ולהנות מכל מנעמי העולם שאתה לא יכול להרשות לעצמך... והוא אחד שנהנה... נו... תן ניהוש... תנחש מהי ההנאה הכי עוצמתית שהמיליון הזה חווה בכמה חודשים האחרונים??

לא תאמין... **הכוס מים של מוצאי תשעה באב!!!** שם!!! שם הוא חווה את ההנאה החומרית הכי עוצמתית ברבעון האחרון... **תנחש למה?? מסיבה מאד פשוטה:** זה שמיליון יכול להרשות לעצמו לאכול מלא מלא שוארמה מהבוקר עד הלילה... הכמויות לא עושות את השוארמה יותר טעימה... כי זו הנאה ועוד הנאה ועוד הנאה... עשר פעמים הנאות לא מכפילות את ההנאה... אם כבר זה רק מפזר את ההנאה ליותר פעמים!!! אבל ברגע שהמיליון הזה כמו כל יהודי נאלץ לצום יום שלם... פה קרה תהליך של **ניקוז!!!** במשך היום הוא נהיה צמא כמוני וכמוך... והצמא הלך והעצים... הלך והתנקז... ובבת אחת התנקז במלא העוצמה לתוך כוס מים **אחת**... אה... אמחיהה!!!! איזה גישמאק... איזה שהכל נהיה בדברו... איזה בורא נפשות... על כל מה שבראת **לחחיית** בהם נפש כל חי... קלטת את הסיפור??

אתה ואני מקנאים במיליון... למה? כי יש לו מלא הנאות... יש לו עוצמות של ביליון... דא עקא שמבחינה אבסולוטית זה פשוט לא נכון!!!

עוצמות של הנאות וביליון... לא תלוי **בגודל האפשרויות**... הכל תלוי **בגודל הניקוז!!! כשמתנקז** עומס גדול לתוך איזה טיול אחד (אפילו קטן)!!! **כשמתנקז** צמא גדול לתוך כוס מים אחת!!! **כשמתנקזת** עיפיות גדולה לתוך התחפרות אחת במיטה... זו!! ההנאה הגדולה... **ואני שואל אותך: הדור שלנו קולט את זה???**

הרי מה שאמרתי לך כעת זה מונח כ"כ פשוט!!! זה מדעי!!! אל תגיד לי שזה אפלייה מתקנת לכל מי שאין לו אפשרויות... זה פשוט שזה ככה... נו... האם הדור שלנו שכ"כ מחפש הרבה הנאות... מלא מלא ביליון... האם הדור שלנו יודע את הטקטיקה הפשוטה הזו?? ממש לא!!! ומאוד חבל שלא... רחמנות... בן אדם כ"כ רוצה ליהנות... כ"כ משקיע בריגושים... מה הוא כבר לא עושה כדי שיהיה לו קצת טעם 'אמחיה' בחיים האפורים... לאיפה הוא לא טס ונוסע ומבלה בשביל קצת ריגוש... ובסופו של דבר איפה ההנאה מחכה לו??

בכוס מים של מוצאי תשעה באב!!! **נו... באמת... לא כואב הלב??** זאת אומרת: בסופו של דבר החוויות והריגושים העוצמתיים ביותר של החיים... זה לא נמצא אצל **בעלי הגבולות!!!** שמעת?? ? אני חוזר!!! הכתובת להנאות חומריות... זה לא אצל מי שאתה רואה

אותו הכי הרבה יוצא ונהנה ומבלה... אלא אדרבה... אצל מי שיודע הכי טוב להציב לעצמו גבולות!!! אני רוצה שתבין: המיליון החרדי הזה שזכה במוצאי ת"ב לטעום טעם נפלא בכוס מים... רגע... ומה עם השותף שלו החילוני... למה הוא לא זכה לתענוג הנפלא הזה...? אולי כי יש לו פחות כסף??

לא!! אלא בגלל שיש לו פחות **גבולות ממנו!** המיליון החרדי היה מסוגל לצום יום שלם... ולכן בסוף גם הייתה לו אפשרות ליהנות מכוס מים!! ואילו עמיתו החילוני שלא מסוגל לקבל הצבת גבולות מבורא עולם... הוא הפסיד גם את המעט נחת רוח שנתורה לחברו החרדי מהכוס מים...

--- עד כאן ההקדמה... כעת נגיש לפרשת השבוע... **ובכן: הוזה"ק אומר שיצחק נקרא על שם הצחוק!!! ולמה??**

אומר הוזה"ק: שהיית ויצחק זה דין וצמצום וגבולות!! אז דווקא איפה שיש גבולות... דווקא שם יש את הצחוק והשמחה... ולכן הוא נקרא יצחק... ולעומת זאת איפה שאין גבולות יש רק צער ומפח נפש...

ברגעים הראשונים שקראתי את הוזהר הזה... זה היה נשמע לי כ"כ מוזר... זה בדיוק הפוך מההיגיון... מה פירוש... איפה שיש גבולות... זה יקה כזה... קשוח... עצבני... לא אדיב... לא זורם... ואילו איפה שאין גבולות זה הכי חסבך... זורם... כ"ף... למה לא... איזה חחיים...

**אז זהו!!! הוזה"ק ממקד אותנו ואומר לנו:** אל תתבלבלו... אתה רואה בן אדם שנהנה... ומרשה לעצמו... ומבלה... וחוגג... ויוצא... וטס... אז זהו שזה בדיוק הפוך!!! הצחוק והשמחה וההנאות והאושר... הכל תלוי לפי עוצמת הניקוז!!! הכתובת לענייני הנאות ואושר זה **בעלי הגבולות!!!** ולא בעלי האפשרויות!! וזו הסיבה שדווקא אצל יצחק אבינו רואים את המושג של אהבת מטעמים וכו'... ולמה?? כי דווקא בגלל שיצחק זה עמוד הדין והגבולות!!! דווקא איפה שיש ניקוז של הצבת גבולות... דווקא לשם מתנקזים הריגושים הכי גדולים... מי שיש לו כח של הצבת גדולות... אצלו גם כוס מים יכולה לקבל עוצמות של טעם ועסיסיות!!! (אם תשים לב: דווקא אצל מרן ר' חיים קניבסקי היה את האווירה הכי מפייסת ומבשרת... כי דווקא בגלל שיש פה אדם מאד רציני... הזמן שלו יקר... וכשואה אומר איזה מילתא דבדיחותא זה מאד מאד מצחיק... אם אני הייתי אומר את זה לא היה מצחיק אף אחד... איפה היה את העוצמות הכי גדולות של אהבה וקירוב?? אצל הבית ישראל והסטיפלר... למה?? כי הם היו עוועקים... הם גם ידעו לתת סטירות... דווקא איפה שיש תקיפות וגבולות הכי גדולים דווקא שם יש פוטנציאל לפרץ אהבה וחמימות הכי גדולה ויש הרבה להאריך בזה ואכמ"ל...)

המשפחה הבני ברקית הזו שפעם בחודש... לכבוד ר"ח אבא החליט להזמין מגש פיצה... השכן המודרני עובר ורואה חבורת ילדים מרוגשים עד אימה מתגודדים סביב איזה מגש פיצה... הוא צוחק לעצמו... אנחנו כל יומיים מתיישבים על מגש פיצה... ותראה איך הם מתרגשים??

אדוני... אתה יכול לצחוק עד מחר... אבל הילדים האלו מתרגשים ובצדק... הפיצה הזו באמת נורא נורא טעימה להם... פעם בחודש מתנקז להם משהו טעים מאוד לכבוד ר"ח... ואילו אתה שמבקר במסעדה כל יומיים?? אתה הוא זה שמשאיר שם חצי מגש מחוסר עניין... לך אין כמעט שום טעם בפיצה... (ואין לך גם שום דרך איך ליצור טעם... כי בשביל ליצור טעם צריך גבולות... אתה יודע מה זה להציב לעצמך גבולות?? אתה יודע להגיד לעצמך לא...??) אז נא לא לפזול לדשא של השני!!! הוא אולי ירוק יותר... אבל סינטיט!!!

כן... אלו שנראים לנו שיש להם אפשרות ליהנות... אבל לא שם נמצא השיבר של ההנאות... השיבר האמיתי נמצא אצל בעלי הגבולות!!!

אלו שיוודעים להציב גבולות ולהסתפק במועט... וכל דבר הוא במידה!!! --- **אבל אז רק זה הערה נקודתית** ביחס לפזילה הטבעית לעבר עשוי והאדום אדום המולט שלו שנותן לנו תחושה כאילו אנחנו מפסידים משהו... כאילו יש לו מה להציע לנו... בשביל זה התורה יוצאת מגדרה ודווקא אצל יצחק היא משתמשת במונח אהבת המטעמים והנאות... להגיד לך שדווקא יש הנאות בפרשתנו אבל דווקא לא בבית מדרש של עשיו... אם כבר הנאות... אז דווקא בבית"ד של יצחק זה קרה...

**אבל לא לזה חתרתי... בעיקר חתרתי לנושא של הניקוז!!!** כפי שסיכמנו כל עוצמה וריגוש חומרי תלוי בהתנקזות!! אז זהו!! שככה זה בעבודת ה'... כאן טמון במילה אחת הסוד הכמוס שנקרא **"קדושה"!!!** מה פירוש קדושה?? קדושה הכוונה היא שאני מוכן לנקז את כל כוחותי ולשמור ולאפק את כל הדחפים היצריים שלי שיהיו מתואמים רק לפי רצוני יתברך... וכאן הקב"ה מבטיח!!! אם אתה מנקז אלי את כל העוצמות שלך... הרי אני מנקז אליך את כל השפע שלי... ממילא מה הפלא שעשירה קבין של יופי ירדו לעולם ותשעה נטלה ירושלים... מה פירוש תשעה נטלה ירושלים?? בעולם כולו יש יופי... קצת יופי מפורד בכל מקום... אבל בירושלים זה מתנקז בשיא העוצמה!!! יוסף הצדיק היה יפה תואר ויפה מראה... מאיפה הגיע היופי הזה?? **מניקוז!!!** ברגע שיוסף מנקז לקב"ה את כל הדחפים האישיים שלו... הרי הקב"ה מנקז אליו בזרם עוצמתי את כל החן והחסד והרחמים... יוסף מקבל את השיבר של הנהגת כל העולם... ליהודה יש קול אדיר וגבורה אדירה... מאיפה זה? יהודה מנקז את כל היכולות שלו לרצוני יתברך... ה' במקביל מנקז את כל העוצמות של העולם לקול ולגבורה של יהודה... הכל פה תוצאה של **התנקזות!!!** קדושה זה סוג של התנקזות!!!

עד היום ניתן לראות את זה... ששאתה רואה בן עליה שחוקט בעבודת ה' לגמרי לגמרי... ניתן לראות בו עוצמה... או עוצמה של חן... או עוצמה של חדות מחשבה ובהירות... אתה רואה עוצמה!! **יש פה זרם!!!** לעומת זאת לצידו אתה יכול לראות אחד שהראש שלו נמצא בעוד כמה שטויות... אתה מיד רואה את ההבדל ביניהם... זה כמו ההבדל בין ברז שפועל לבד שהזרם הוא חזק!! לבין ברז שצריך לחלוק את הזרם עם כל שאר הברזים... וכששאר הברזים עובדים הברז נהיה חצי קלאצ'... **מכיר את הבעיות האלו??** והיום זה מאד מאד חסר לנו!!! מדובר בסה"כ בבחור שחיפש ריגושים... רצה ליהנות... להרגיש חיוני... מעניין... ולכן הוא פזל לעוד כמה מחוזות... ומה התוצאה?? **חוסר ניקוז!!!** ברז שבקושי מטפחך... מה נעשה... הוא פתח לעצמו עוד חמשה ברזים נוספים... עוד חמשה נושאים אחרים שרצים לו בראש... ותכל'ס בשום דבר הוא לא נמצא ובשום דבר הוא לא באמת מצליח...

והמבין יבין... לדעת ולהפנים שהצחוק הגדול נמצא אצל יצחק! היופי והחן והמוצלחות ואפילו מעצמה כלכלית מחכה לנו דווקא אצל הנער יוסף שיודע להציב לעצמו גבולות ולנקז את כל הדחפים שלו בהתאפקות למענו יתברך... בינה זאת...